

Η ζωή του Ησιόδου

Με την γλαφυρή πένα του χαρισματικού Θηβαίου, αλλά εξ' Άσκηρς ορμώμενου, Δημητρίου Κ. Ζαρίφη.

Κι αν στον νου σας έχετε εντυπώσει πως οι πρώτοι ιστορικά καταγεγραμμένοι Μικρασιάτες ήρθαν στιςΥποθήβες μετά την Καταστροφή και οι πρώτοι εξ Ανατολών οικονομικοί μετανάστες στον εύφορο κάμπο της, μετά το 1970, απλά έχετε πέσει έξω περίπου 3000 χρόνια καταγεγραμμένης Ιστορίας.

Κι αν θέλετε να βάλουμε και τον Κάδμο προσθέστε άλλα 3000 (και βάλε) χρόνια τουλάχιστον.

Πάντως κατά την καταγεγραμμένη και τεκμηριωμένη Ιστορία, φαίνεται πως ο πρώτος οικονομικός μετανάστης που ήρθε στην περιοχή της επαρχίας Θηβών ήταν ο πατέρας του Ησιόδου . (Μάλλον Δίος το όνομά του και Πυκμιμήδη η μάνα του).

Τούτο λέει ο ίδιος ο Ησιόδος στο “Έργα και Ημέρες” του, κατσαδιάζοντας τον ρέμπελο αδελφό του Πέρση.

Τώρα γιατί ο φαληρισμένος πατέρας του για να ξεφύγει την φτώχεια και δυστυχία του, στην μάλλον καλή Κύμη της Αιολίας, διάλεξε την Άσκηρ, που ο ίδιος ο ποιητής την περιγράφει :

“.....όπως, πολύ ανόητε Πέρση, ο πατέρας ο δικός μου και δικός σου έπλεε στα καράβια, γιατί `χε ανάγκη για ένα βιός καλό.

Αυτός μια μέρα έφτασε κι εδώ αφού διέσχισε θάλασσα πολλή, αφού την Κύμη την αιολική άφησε πίσω του σε μαύρο πλοίο μέσα, όχι την αφθονία προσπαθώντας να ξεφύγει, τον πλούτο και την εντυχία, μα την κακή τη φτώχεια, που ο Δίας στους ανθρώπους δίνει.

Και πλάι στον Ελικώνα, σε κώμη ελεεινή κατοίκησε,

στην Άσκηρ, κακή το χειμώνα, το θέρος ανυπόφορη, ποτέ καλή.”,

μόνο ο ίδιο ο πατέρας του ο Δίος, ο Δίας και οι Μούσες το κατέχουν.

Ίσως για να γεννηθεί ή να ανδρωθεί ο Ησιόδος στα πόδια του Ελικώνα....

Και μπορεί μεν πολλές πόλεις να ερίζουν για την πατρίδα του άλλου Μεγάλου , του Ομήρου, όμως για την πατρίδα του Ησιόδου, που τα πράγματα είναι ξεκάθαρα και ιστορικά καταγεγραμμένα, αν δεν ήταν ο δραστήριος Σύλλογος Φιλοπροσόδων της σημερινής Άσκηρς “ Ο ΗΣΙΟΔΟΣ”, ο πρόεδρος [Γιάννης Πέππας](#) και οι συν αυτό κάτοικοι και φίλοι της Άσκηρς, και οι ξενοδυτικοί των προηγούμενων αιώνων μέχρι και σήμερα, η πόλη της επαρχίας Θήβας, μάλλον ποτέ δεν θα έχει κάνει αναφορά στον Μεγάλο Ησιόδο.

Και μπορεί μεν ο Ησιόδος με τα έργα του να μη έχει υπάρξει ΠΟΤΕ ιστορικό πρόσωπο αναφοράς για την επίσημη πόλη της Θήβας, αλλά από την κλασσική αρχαιότητα, αρχαία Ελλάδα και Ρώμη, Αναγέννηση, Δύση σωρεία ξένων και Ελλήνων, πάντα μη Θηβαίων , ασχολούνται μέχρι και σήμερα με το έργο του. Και πάντα τον συγκρίνουν με τεκμηριωμένα επιχειρήματα με τον Όμηρο.

Ο Όμηρος ρομαντικός με τα Έπη των Ηρώων, των Ευγενών και Βασιλέων, των πολύτιμων Δώρων και με διαμάχες για όμορφες σκλάβες ή πόλεμο για ωραιές, των Μαχών και του Πολέμου και των Επεμβάσεων και Παρεμβάσεων των Θεών. Ο Ησιόδος με τα δικά του Διδακτικά Έπη, εκφράζει το Άγχος και τους Φόβους για Επιβίωση των Ξωμάχων, των απλών Ανθρώπων, των κόπων και της καθημερι-

νότητας, της Γυναίκας συντρόφου σε σπίτι και δουλειά, της Εργασίας και Αποτελέσματός της, της Δικαιοσύνης και της Ειρήνης.

Πραγματιστής και διαχρονικός ο Ησίοδος από Τότε μέχρι Σήμερα.

Καιρός Πολέμου ο Όμηρος, Καιρός Ειρήνης ο Ησίοδος

Καιρός να γεννηθείς για να πεθάνεις ηρωικά ο πρώτος.

Καιρός για να ζήσεις και να πεθάνεις σε γήρας . ο δεύτερος

Καιρός για Σπορά. Καιρός για Θερισμό.

Και με την μελέτη τούτων των Επών και των δυό τους, που διέσπειραν το Πνεύμα της Αρχαίας Ελλάδας στην Δύση, πολύ νωρίς δημιουργήθηκε ο Μύθος του μεταξύ τους Ποιητικού Διαγωνισμού, που οι Δυτικοί τον έφεραν σαν Legend of Certamen. Γι αυτόν τον Μύθο του Ποιητικού Αγώνα μεταξύ Ησίοδου και Ομήρου γράφει ο ο Κωστής Παλαμάς στο ποιήμα του "Ο Ασκραίος"

"Τυφλός του Ολύμπου ραψωδός ο θεός Μελησιγένης,

θνητούς ατάραχα, ήρωες, θεούς υμνολογά.

Από μια βρύση ανήσυχη, τραγούδι μου εσύ, βγαίνεις,

κι η λάβα πάντοτε είσ' εσύ κι η φουσκοθαλασσιά.

Ακου, ο Ασκραίος είμ' εγώ, δεν είμ' εγώ τεχνίτης

των ήσυχων χρυσόνειρων, των ιλαρών σκοπών,

της μαύρης γης που την πατώ με σέρνει εμέ ο μαγνήτης,

ο νους μου πάει με τα φτερά των αναστενασμών.

Ραχούλες, είμαι ο πιστικός της ήμερης αρνάδας,

οργώνω, σπέρνω, ιδροκοπώ, του κάμπου δουλευτής,

και λούζω το τραγούδι μου στις δροσοπρασινάδας

τα δάκρυα και στα δάκρυα της δύσκολης ζωής.

Ξωμάχο είσαι, τραγούδι μου, τ' αλέτρ' είν' η χαρά μου,

τα κύματά τους ταίριασαν τα στάχνα και οι ρυθμοί,

ρηγάδων ξεφαντώματα δεν ξέρον τ' όνομά μου,

το ξέρ' η μοναξιά, το φως και η νύχτα και η ψυχή.

Καματερά, το ξέρετε, σπρωγμέν' απ' τη βουκέντρα,

μια λάμψη αξήγητη φωτάει τα βύθη σας θαμπά,

το διαλαλάν οι γέρανοι, και τα μεγάλα δέντρα

τ' ακούσαν και περπάτησαν κι ήρθανε πιο σιμά.

.....

Ασκρα, στη ρίζα του ιερού βουνού μαυρολογούσες,

πήρ' από σένα την τραχιά κι αστόλιστη φωνή.

Εμέ δε με βυζάξανε στον Ελικώνα οι Μούσες,

εμέ με πικρανάθρεψαν οι φτώχειες και οι καημοί.

*** Νομίζουμε ότι αξίζει να αναφερθούμε σε αυτόν τον Διαχρονικό Μύθο, που παγκόσμια γνωστός τιμά την περιοχή της Θήβας, μέσα από την αξία των Ησιόδειων Έργων (ή μήπως ήταν Ιστορία ;)

ΗΣΙΟΔΟΣ VS ΟΜΗΡΟΣ

Και μπορεί μεν η σημερινή Θήβα - πάλαι ποτέ επτάπτυλη- να μη έχει ποτέ χρησιμοποιήσει ουσιαστικά σαν πολιτιστικό πυλώνα της τον Ησίοδο (σιγά βέβαια μη και έχει προβάλλει επαρκώς και διαχρονικά όλους τους άλλους παγκόσμιους δικούς της, της Ιστορίας και του Μύθου, που διαθέτει).

Αλλά οι ξένοι και Έλληνες εκτός Θήβας για αιώνες τώρα , έχουν τα Έπη του Ομήρου να “διαγωνίζονται” σε παγκόσμια πολιτιστική προσφορά φιλοσοφίας,, ποιήσης και τέχνης με τα Έργα του Ησίοδου.

Με αρχή από τα μετέπειτα χρόνια του Ησίοδου και ακόμα μέχρι σήμερα πολλοί είναι οι φιλόσοφοι, ποιητές και ιστορικοί, που έχουν εκφραστεί υπέρ του Ησίοδου και για συγκεκριμένους τεκμηριωμένους λόγους.

Αρκετοί λένε ότι ο Ησίοδος ήταν σύγχρονος του Ομήρου.

Περισσότεροι λένε ότι ήταν μεταγενέστερος του Ομήρου.

Για τους περισσότερους και επισήμως ο Ησίοδος έζησε τον 8ο π.Χ. αιώνα, ο Όμηρος φέρεται σε μια γενιά μέχρι 2 αι. παλιότερος.

Γενιές φιλοσόφων, ποιητών και καλλιτεχνών επηρεάστηκαν και από τον Ησίοδο. Αριστοφάνης, Αδριανός, Νίτσε και ων ουκ έστι αριθμός αναφέρονται με φαντασία σε Ποιητικό Αγώνα των 2 Επικών Ποιητών.

Ο Ησίοδος ήταν βασικός συντελεστής της δημιουργίας της ελληνικής υπόστασης, συνείδησης και ταυτότητας, με το έργο του για την προέλευση και συνέχεια του Κόσμου, θεών και ανθρώπων, κατά την ελληνική μυθολογία.

Πολύ πριν ο Ηρόδοτος γεννήσει την Ιστορία και να καταγράψει τα περασμένα γεγονότα της γνωστής του ανθρωπότητας.

Διαμορφωτής του ότι όλα είναι δυνατά πράγματα για τον άνθρωπο, εφόσον οραματιστεί τα θέλω του και δουλέψει σκληρά γι αυτά. (***)Οτι λείπει από τις σημερινές αρχές της Θήβας δηλαδή).

Η έντιμη εργασία για τον Ησίοδο είναι μια καθολική αρετή του Ανθρώπου και ότι αυτός που είναι πρόθυμος να εργαστεί θα τα καταφέρει πάντα. Επιτίθεται στην τεμπελιά, στους διεφθαρμένους κυβερνώντες και στην πρακτική της αδικίας.

Από την ζωή του ξέρουμε μόνο όσα ο ίδιος στα έργα του λέει.

Αν και κάποιοι θεωρούν ότι για διδακτικό ποίημα και σκοπό άφησε κι εκεί ελεύθερη την φαντασία του.

Σε σχέση με την ρομαντική αφήγηση των Ηρώων του Ομήρου, ήταν ο πρώτος που φαντάστηκε και δημιούργησε από το Χάος τις Εποχές της Εξέλιξης του Κόσμου και της Ανθρωπότητας και μέσα από διδακτική ποίηση, με ρεαλισμό για τα της

Ζωής των Ανθρώπων, χρονολογικά άγγιξε τις απαρχές της δημιουργίας της Ιστορίας.

Και τούτα δημιούργησαν σεβασμό στους μετέπειτα για τα Έργα του, και παρά τις διάφορες διαφορετικές ιστορικές παραδόσεις, έγιναν η οριστική και αποδεκτή εκδοχή που συνέδεε με συνείδηση κοινής ταυτότητας όλους τους Έλληνες στην αρχαιότητα.

Ο Όμηρος πρόσθεσε δράμα και τεράστιους χαρακτήρες, ενώ ρομαντικοποιούσε την αρχαία Ελλάδα σε σημείο που κάθε άλλος ποιητής ήθελε να κάνει το ίδιο, με το ίδιο αποτέλεσμα και τις περιφημες πολιτιστικές συνέπειες και επιδράσεις των επικών του έργων.

Ο Ησίοδος, όσο σεμνός ήταν, μίλησε για τη συνηθισμένη ζωή, την ηθική της ανθρώπινης ζωής, τα δίκαια συστήματα και τη χρονολογική σειρά των γεγονότων. Ακόμη και τη στιγμή που κέρδισε τον ορειχάλκινο τρίποδα στον αγώνα στη Χαλκίδα της Εύβοιας.

Ο Ησίοδος αναφέρει στα «Έργα και Ημέρες» ότι η μόνη φορά που έπλευσε με πλοίο ήταν όταν πήγε από την Αυλίδα στη Χαλκίδα για να λάβει μέρος στους νεκρικούς αγώνες του Αμφιδάμαντα, ενός ευγενή της Χαλκίδας. Ο Ησίοδος εκεί κέρδισε και αφιέρωσε το έπαθλο, τον τρίποδα, στις Μούσες του Ελικώνα. Δεν κάνει λόγο πουθενά για κάποιο ποιητικό αγώνα με τον Όμηρο.

Αλλά για να καταλάβει κανείς πόσο σημαντικοί ήταν και οι δύο αυτοί ποιητές για την αρχαία Ελλάδα και κατά συνέπεια για τον Δυτικό Πολιτισμό, πρέπει διερευνητικά να δει τον Θρύλο του Certamen. Οι μεταγενέστεροι ήταν που φαντάστηκαν ένα ποιητικό Αγώνα πλοκής ιδεών και λέξεων, εξυπνάδας και σοφίας ανάμεσα στον Όμηρο και τον Ησίοδο, όπου ο τελευταίος αναδείχθηκε ο νικητής.

Παρόλο που δεν υπάρχει καμία απόδειξη ότι συναντήθηκαν καν, πόσο μάλλον που αντιμετώπισαν ποιητικά ο ένας τον άλλον σε έναν διαγωνισμό, το γεγονός είναι ότι ο θρύλος έχει νόημα. Επιπλέον, είναι σημαντικό να σημειωθεί γιατί ο Ησίοδος ήταν νικητής σε εκείνη την απόκρυφη μάχη. Το διδακτικό έργο του στο σύνολό του και ειδικά για τη γεωργία και την ειρήνη προσφέρεται ως πιο πολύτιμο από τις ιστορίες του Ομήρου για τον πόλεμο και τη σφαγή. Κι αν αυτός ο αγώνας ήταν απλώς ένας θρύλος, προκάλεσε τους μετέπειτα φιλοσόφους, ποιητές και ιστορικούς και την φαντασία των καλλιτεχνών.

Μέρος της βιογραφίας και του έργου του Ησίοδου ήταν και οι Γυναίκες.

Οι Μούσες του Ελικώνα, αυτές που ενέπνευσαν όλα του τα έργα και φρόντισαν τον θάνατό του. Η Πυθία, η Δελφική ιέρεια του Απόλλωνα, που προειδοποίησε τον Ησίοδο ότι θα πέθαινε στον τόπο που βρισκόταν, στην Νεμέα. Γεγονός που τον έκανε να καταφύγει στη Λοκρίδα, όπου όμως σκοτώθηκε στον τοπικό ναό του Νέμιου Δία και πιθανότατα θάφτηκε εκεί. Ενώ άλλοι λένε ότι τάφηκε στον Ορχομενό, δίπλα στον τάφο του Μινύα και τα οστά του μετά μεταφέρθηκαν στην Άσκη και στην Κοιλιάδα των Μουσών, όπου οι Ασκραίοι έδειξαν στον Πausανία μετά αιώνες τον τρίποδα, αλλά όχι τάφο του.

Η Γυναίκα του βέβαια, σύντροφος στο Σπίτι και στην Εργασία. Αγνωστες οι συνθήκες θανάτου του. Πολλά για την ταφή του. Αλλά και εκεί υπάρχει και μια τέταρτη φιγούρα Γυναίκας.

Που τάχα ερωτεύτηκε, την αποπλάνησε και τελικά για αυτό δολοφονήθηκε από τα αδέρφια της. Το σώμα του, λένε, ότι ρίχτηκε στη θάλασσα, όμως το έφεραν στην ακτή δελφίνια και ότι θάφτηκε στην Οινόη..

Ένα σχετικό επίγραμμα του Αλκαίου της Μεσσήνης:

«Όταν στο σκιερό Λοκρικό άλσος ο Ησίοδος βρισκόταν νεκρός,
οι Νύμφες έπλυναν το σώμα του με νερό από τις δικές τους πηγές,
και μάζεψαν πάνω από τον τάφο του, τα κοπάδια των κατσικιών ραντίζοντάς τον με
προσφορές με γάλα ανακατεμένο με ξανθό μέλι . Έτσι έλεγαν οι εννέα Μούσες που
ενέπνευσαν, εκείνον τον γέρο που είχε γευτεί τις αγνές πηγές τους».

Ένας από τους πολλούς, ξένους και Έλληνες, που απέδωσαν φόρο τιμής στον Η-
σίοδο ήταν και ο Μέγας Ποιητής μας Κωστής Παλαμάς, με τον “Ασκραίος”

Όσο για τον τόπο του Ησιόδου, απλά ελάτε σε επαφή με τον σημερινό Α-
σκραίο [Γιάννη Πέππας](#). Έχετε πολλά, ορθά, διασκεδαστικά κι ευχάριστα να μά-
θετε από Πατριδογνωσία (και όχι μόνο), εκεί στον Ελικώνα του Ησιόδου

Που αφού πρώτα σας “βγάλει την ψυχή” στην ανάβαση μέχρι την Ιπποκρήνη,
περνώντας από την Κοιλάδα των Μουσών, με καθαρίο πνεύμα όμως, θα σας “βου-
τήξει” και στις “λίμνες” του Ολμειού, γεμάτες από “νάματα” του Ησιόδου.

Μάης είν' ακόμα ...

Απ' όπου και οι εντελώς πρόσφατες φωτογραφίες.

Δεν φέρνουν λίγο στις 5 ΕΠΟΧΕΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ από τα “Έργα και Ημέρες”
του Ησιόδου, όπως τις φαντάστηκε ο καλλιτέχνης ; ; ;

Όταν ένα κύριο όνομα ουσιαστικό γίνεται επιθετικός προσδιορισμός για ένα
άλλο ουσιαστικό, που γίνονται ρήση κι απόφθεγμα, με διάρκεια ζωής κοντά στα
3000 χρόνια, ε, τότε κάτι το ιδιαίτερο σημαίνει για την αξία του ονόματος που έγινε
επίθετο.

“Ησιόδειο Άροτρο” - “Ησιόδειο Γήρας”.

Και για μεν το άροτρο γνωστά και από παλιότερα γραμμένα στην Ομάδα και στην
πλατεία της Άσκρης υλοποιημένο.

Το δε Ησιόδειο Γήρας, που έμεινε σαν έκφραση για το πολύ βαθύ γήρας, την 4η(+)
ηλικία του Σήμερα.

Γιατί αρχαίοι θρύλοι, παραδόσεις, μύθοι και επιγράμματα και η φαντασία ποιη-
τών από Πίνδαρο μέχρι Παλαμά δίνουν κάποια άλλη, μυθική διάσταση ακόμα και
στον θάνατο και ταφή του.

Γιατί εκτός από το Έργο του Ησιόδου, πολλούς βιογράφους, ιστορικούς και ποιη-
τές έχει απασχολήσει και ο θάνατός του και τα μετά του.

Και ενώ για τον Όμηρο πολλές πόλεις διεκδικούν την γέννησή του, ο θάνατος του
Ησιόδου και η ταφή του μπλέκει τα πράγματα και ανήκει τουλάχιστον σε τρείς.

Γιατί στην μέση του Μύθου, εκεί στα γηρατειά του, μπαίνει και μια νέα Γυναίκα και ο Έρως και μάλλον γεροντοέρωτας. Και μέσα εκεί στον τρόπο, τόπο και χρόνο του θανάτου του και της ταφής του, μπαίνουν Πυθία και δυσερμήνευτος και παραπλανητικός δελφικός χρησμός, πιθανές συκοφαντίες και -ναι- δελφίνια.

Ενώ κάποιοι από τους αρχαίους λένε ότι ο Ησίοδος πέθανε και τάφηκε, ήρεμα και ήσυχα στον τόπο που έζησε, στην Άσκη, κάποιοι άλλοι περισσότεροι λένε άλλες ιστορίες.

Ο δε Θηβαίος Πίνδαρος κάνει πιά μυστήρια τα πράγματα με την γραφή του :

Χαίρε δις ηβήσας και δις τάφου αντιβολήσας,

Ησιόδ', ανθρώποις μέτρον έχων σοφίης

Χαίρε διπλόζωε και δισθαμμένε Ησιόδε

που 'χες σοφία πέρα από τα συνήθη.

Δηλαδή μας λέει ότι ο Ησίοδος έζησε δυό Ζωές και πέθανε με δυό ταφές.

Εκτός κι αν εννοεί μεταφορικά προ και μετά Γεροντικού Έρωτα.....

Μία παράδοση θέλει τον τάφο του Ησιόδου ή τουλάχιστον τα οστά του στον Ορχομενό Βοιωτίας, συγκεκριμένα στην αγορά, δίπλα στον τάφο του δικού τους Μινυά, όπου λέγεται πως αιώνες μετά, ακόμη δείχνανε οι κάτοικοι τον τάφο του. Και άλλοι προσθέτουν ότι τάχα πολύ αργότερα ξαναγύρισαν τα οστά του στην Κοιλάδα των Μουσών στην Άσκη.

Ο Πανσανίας (ΙΧ,38,3) αναφέρει την ακόλουθη βοιωτική παράδοση:

«Όταν επιδημικό λοιμώδες θανατικό είχε πέσει στον Ορχομενό σε ανθρώπους και ζώα, έστειλαν αντιπροσώπους στον θεό Απόλλωνα και η Πυθία έδωσε την απάντηση ότι πρέπει να μεταφέρουν τα οστά του Ησιόδου στον Ορχομενό, και ότι άλλος τρόπος θεραπείας δεν υπάρχει γι' αυτούς. Αφού τα βρήκαν, τα πήγαν με ευλάβεια. Και ο λαός πήρε θάρρος και άρχισε να πιστεύει ότι η μεγάλη συμφορά θα περάσει πολύ γρήγορα».

Σύμφωνα με τις περισσότερες πληροφορίες, στον εκεί τάφο ανεγράφη το γνωστό ως «επιτάφιο εις Ησιόδο», επίγραμμα:

“Άσκη μεν πατρίς πολυλήμιος, αλλά θανόντος Οστέα πληξίππων γή Μινυών κατέχει Ησιόδου, του πλείστον εν ανθρώποις κλέος εστίν Ανδρών κρινομένων εν βασάνω σοφίης”.

“Πατρίδα του ήταν η Άσκη με τα πολλά σπαρτά, όταν όμως πέθανε η γη των εξαίρετων ιππέων Μινυών δέχτηκε τα κόκαλά του, του Ησιόδου, που μεγάλη θα είναι η δόξα του, όταν για τους ανθρώπους κριτήριο γίνει ή σοφία”.

Άλλοι όμως λένε το μαντείο των Δελφών έβγαλε χρησμό ότι ο Ησίοδος θα «πέθαινε στη Νεμέα», οπότε εκείνος κατέφυγε στη Λοκρίδα, μακριά από την Πελοπόννησο, όπου όμως σκοτώθηκε στον τοπικό ναό του Νεμαίου Δία και ετάφη εκεί. Αλλά ο εκεί θάνατος του Ησιόδου έχει θρύλους κι Έρωτα

Έλεγαν ότι φονεύτηκε στην Λοκρική Οινόη από τους Αμφιφάνη και Γανύκτορα, αδελφούς της Κρυμένης, την οποία ο Ησίοδος είχε διαφθείρει.

Κι εδώ έρχεται ο Σοφοκλής με την Θηβαία Αντιγόνη του να δηλώσει και επιβεβαιώσει ότι ο Έρως ανίκατε Μάχαν και ότι όχι μόνο ροδίζει τις τρυφερές παριές νεάνιδος, αλλά και ξεμωραίνει νέους και γέρους (σαν τον Ησιόδο, που μάλλον κι αυτός δεν ξέφυγε από την ανθρωπινή υπόστασή του και επιβεβαίωσε την ανθρωπινή ύπαρξή του στο Σιδηρούν Γένος - την σημερινή 5η Εποχή του Ανθρώπου) :

“Έρωτα, ανίκητε σε κάθε μάχη, συ που κυριαρχείς όπου κι αν πατήσεις, συ που ξενυχτάς τα κορίτσια με τα τρυφερά μάγουλα, που δρασκελάς πάν” από θάλασσες

και τρυπώνεις στους κήπους, κανείς δε γλυτώνει από “σε, μήτε Θεός μήτε θνητός. Οποιον αγγίξεις, τονε παλαβώνεις. Συ, άνθρωπο φρόνιμον εξωθείς στ’ άδικο και στο χαμό, συ ανάβεις ταραχή κι αμάχη...”

Και ο Κωστής Παλαμάς, αφήνει στον “Ασκραίο” τον ίδιο των Ησίοδο να λέει :

“... και παραδόθηκα σ’ αυτή· και μες στην αγκαλιά της
την είδα στην αλήθεια της βασίλισσα γυμνή·
νύχια αγριμιού στα χέρια της· και νύχτα η ομορφιά της,
και Χάρος κάθε της φιλί.

Κι ό,τι ψυχή, αλαργεύει αχνό, κι ό,τι κορμί, θεριεύει,
και το τραγούδι μου παιγνίδι ανήμπορου παιδιού,
και την καθάρια νιότη μου τη μόλεψε και ρεύει
από τη φάγοσσα του θηλυκού.

Το πάθος το ακαπίστρωτο με σέρνει καβαλάρη
στο μονοπάτι το στενό, στο γλιστερό λογγάρι,
κι έπεσα και πατήθηκ’ αποκάτου
από τα σιδερένια πέταλά του.

Και το μαχαίρι μ’ έσφαξε του Έρωτα του γίγα,
κι από τον πόθο έλιωσα κι από τον πόνο πήγα,
και πέθανα και πέρασα στον παγωμένο Άδη
να πιω νερό της αρνησιάς στις Άρνας το λαγκάδι”....

Όμως ο Πλούταρχος στα “Ηθικά” του , τα απαλύνει :

“Κάποιος, Μιλήσιος κατα πώς φαίνεται, που μαζί του ο Ησίοδος διέμενε φιλοξενού-
μενος στη Λοκρίδα, συνενυρέθηκε κρυφά με την κόρη του ανθρώπου που τους φιλο-
ξενούσε.

Όταν το πράγμα αποκαλύφθηκε, ο Ησίοδος κίνησε την υποψία ότι γνώριζε το αδι-
κημα από την αρχή και ότι συνεργάστηκε στην απόκρυψή του.

Ο ίδιος δεν έφταιγε σε τίποτε, το έφερε όμως η στιγμή και έπεσε, άδικα, θύμα οργής
και διαβολής: τα αδέρφια του κοριτσιού τού έστησαν ενέδρα κοντά στον ναό του Νέ-
μειου Δία στη Λοκρίδα και τον σκότωσαν — μαζί του και τον συνοδό του, που το όνομά
του ήταν Τρωίλος.

Στη συνέχεια έσπρωξαν τα σώματά τους προς τη θάλασσα, και του μεν Τρωίλου το
σώμα, παρασυρμένο έξω προς το ρεύμα του ποταμού Δάφνου, κρατήθηκε από έναν
περίβρεχτο σκόπελο που προεξείχε λίγο από τη θάλασσα — ο σκόπελος αυτός έχει
ως σήμερα το όνομα Τρωίλος. Το πτώμα όμως του Ησίοδου το ανασήκωσε από την
ακτή ένα κοπάδι δελφίνια και το μετέφερε προς το Ρίο, στην περιοχή της Μολύ-
κρειας.

Έτυχε τότε οι Λοκροί να τελούν την καθιερωμένη θυσία και την πανήγυρη των Ρίων,
που την τελούν ως σήμερα στο μέρος εκείνο με λαμπρότητα.

Καθώς λοιπόν είδαν το σώμα να φέρεται προς το μέρος τους, έμειναν, όπως ήταν
φυσικό, έκπληκτοι και έτρεξαν όλοι προς την ακτή.

Όταν αναγνώρισαν το πτώμα, που ήταν ακόμη πρόσφατο, θεώρησαν — εξαιτίας της
φήμης που είχε ο Ησίοδος — ότι έπρεπε να βάλουν σε δεύτερη μοίρα όλα τα άλλα
προκειμένου να εξιχνιάσουν τον φόνο.

Την έρευνά τους την ολοκλήρωσαν γρήγορα και βρήκαν τους φονιάδες: τους ίδιους
τούς βούλιαξαν στη θάλασσα ζωντανούς και το σπίτι τους το γκρέμισαν.

Ο Ησίοδος θάφτηκε στον ναό του Νέμειου Δία.

Οι πιο πολλοί ξένοι δεν ξέρουν πού βρίσκεται ο τάφος: ο τάφος κρατήθηκε κρυφός, επειδή, όπως λένε, τον έψαχναν οι Ορχομένιοι, θέλοντας, σύμφωνα με κάποιον χρησμό, να πάρουν τα λείψανα και να τα θάψουν στον τόπο του”.

Και επειδή εδώ μέσα στην Ομάδα, υπάρχει ακμαίο και δυνατό το Πνεύμα, που ο ένας να λέει και κάποιος άλλος γνώστης και ενδιαφερόμενος για το θέμα, να συμπληρώνει με ουσιαστικά στοιχεία σας γνωρίζουμε, για όποιον φυσικά ενδιαφέρεται (και είμαστε απολύτως σίγουροι ότι οι αρμόδιες Αρχές της Θήβας, έχουν άκρατο ενδιαφέρον για το θέμα - συμφωνείς [Γιάννης Πέππας](#) ; ; ;), σας κοινοποιούμε το θαυμάσιο άρθρο, που μας έστειλε το Μέλος της Ομάδας [Σχίζας Παναγιώτης](#). Τον οποίο θερμά ευχαριστούμε - (εμείς και ο Ησιόδος, που ακόμα ψάχνει τις συνθήκες θανάτου και ταφής του)- για την ουσιαστική συμβολή του. Εξάλλου πάντοτε κάτι χρήσιμο και νέο έχει να πει στην Ομάδα.

Και που βεβαίως, παρότι είναι σημαντικό και τεκμηριωμένο, λόγω του ότι είναι εξειδικευμένο και μακρύ δεν θα σας υποβάλουμε στην βάσανο να το διαβάσετε, παρά μόνο αν έχετε ενδιαφέρον, εδώ :

Απλά παραθέτουμε - ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΕΛΙΔΑ 6 ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ ΤΟΥ ΣΧΕΤΙΚΟΥ ΑΡΘΡΟΥ- για κάθε τυχόν ενδιαφερόμενο την ιστοσελίδα: <https://toefpalio.gr/efimerida/160.pdf>

Εμείς όμως οφείλουμε να επισημάνουμε τα παρακάτω, εξαιρετικά αφιερωμένα στις αρμόδιες Αρχές της Θήβας :

ΝΑΙ, υπάρχουν άλλα μέρη - εκτός Θήβας- που ενδιαφέρονται σφόδρα για τα του Ησιόδου

ΝΑΙ, ο θάνατος και η ταφή του Ησιόδου απασχολεί, ακόμα και σήμερα, άλλα μέρη - εκτός Θήβας

ΝΑΙ, υπάρχουν πολλοί, ακόμα και σήμερα - εκτός Θήβας- που η πλούσια Ιστορία της επαρχίας Θηβών τους απασχολεί και τους εμπνέει για ενασχόληση με τεκμήρια και στοιχεία και υποβολή προτάσεων για προβολή αυτής της Ιστορίας.

ΝΑΙ, υπάρχουν άλλα μέρη - εκτός Θήβας- που κάποιοι εκεί θεωρούν ότι τα του Ησιόδου αποτελούν πλούτο και προστιθέμενη αξία για τον τόπο τους και κάνουν συγκεκριμένες προτάσεις για προβολή τους με πυλώνα τον Ησιόδο. Όπως αυτά διατυπώνονται με δομημένο τρόπο στο τέλος του άρθρου. toefpalio.gr.

*** Γκυστάβ Μορώ Ο Ησιόδος και η Μούσα -1891 Παρίσι. Μουσείο Ορσέ.